

O sărbătoare a muzicii, susținută de un român și de un american, pe scena Școlii de Muzică din Sighetu Marmăției. Ce mică-i lumea, totuși... Lucian Ban (un Român la New York) și Mat Maneri (un American - nu la Paris, ci la... Sighetu Marmăției) au concertat și la noi. Un eveniment deloc întâmplător. Există un om în orașul nostru care face ca ceea ce pare imposibil să devină posibil, iar Sighetul să devină un punct de reper pe harta muzicală a lumii! Mulțumim domnului Ion Mariș pentru marile bucurii pe care ni le face! Știindu-i modestia, nu vreau să scriu acum mai mult despre totala implicare a domniei sale în realizarea Evenimentului din 5 decembrie 2013, deși ar merita...

„Pianistul Lucian Ban cântă cu o fluentă și o sensibilitate care amintesc atât de un Vladimir Horowitz cât și de un McCoy Tyner... [...]Mat Maneri a schimbat felul în care lumea jazz-ului ascultă vioara și viola”

scrie prestigioasa revistă „All About Jazz”. Aseară am constatat și noi toate acestea la o întâlnire între prieteni. Doi au fost pe scenă, mulți alții au fost partea cealaltă care formează întregul unui spectacol, publicul. După primele sunete ale pianului lui Ban și ale violei lui Maneri am trăit în sinea mea un moment deosebit: „atenție, se cântă!” parcă-mi spunea cineva. DA, se cânta, dar era altceva de data aceasta! Cei doi invitați care au reușit să ducă spectatorii într-o zonă pe care nu știu s-o definesc, dar care sigur trece dincolo de ceea ce înțelegem în mod obișnuit prin muzică, au venit cu o interesantă inovație muzicală.

A fost mai mult filozofia muzicii în viziunea unor artiști apreciați cum se cuvine de mari gazete care au și rubrici muzicale între articolele publicate. „ **The Guardian**” sau **“Neue Zurich Zeitung”** sunt doar două dintre ele. Nu voi folosi citate despre muzica duo-ului româno-american din publicațiile amintite. Cred că putem simți fiecare dintre noi când ceva ne place, sau ne lasă indiferenți.

Un concert care trece dincolo de senzația auditivă pe care ne-o lasă muzica. A fost un amestec de sunete de intensități și tonalități diferite. Poate e bine să acceptăm și asemenea manifestări muzicale avangardiste. Așa cum ne-am obișnuit cu pictura modernă, de ce nu ne-am putea obișnui cu muzica ascultată aseară? Sigur, e nevoie de timp și răbdare pentru a putea accepta noua formă de manifestare a acestei arte.

Pe la începutul spectacolului, Lucian Ban a spus că piesa pe care tocmai au cântat-o cei doi au improvizat-o chiar atunci, pe scenă, în fața noastră. Sigur, momentele de inspirație din lumea muzicii clasice sau a jazz-ului n-au lipsit. Dar improvizația este ceva specific jazz-ului. Poate că așa s-ar putea numi cel mai bine ce s-a cântat aseară: jazz, jazz de avangardă! Chiar Lucian Ban spunea:

„Îmi place să cred despre mine că sunt la limita avangărzii - în legătură cu trecutul, cu tradiția. Sensul melodic este foarte important pentru mine. Într-un cuvânt, ce fac eu astăzi, aproape cu toate proiectele, este situat în contemporary jazz, care este un termen umbrelă, care acoperă foarte multe stiluri și subgenuri.”

Un lucru-i sigur: muzica e în faza în care ar putea face un pas uriaș înainte. Sau pasul e deja făcut de Lucian și Mat? Oricum, ușa despre care aminteam în titlu, a fost deschisă. Cine mai intră pe ea? Mai mult decât atât: cine ar îndrăzni s-o închidă?...

AUTOR: Horia Picu

Lucian Ban & Mat Maneri - o ușă deschisă dincolo de muzică

Scris de Horia Picu

Duminică, 08 Decembrie 2013 11:07 - Ultima actualizare Duminică, 08 Decembrie 2013 12:32

7 decembrie 2013

www.sighet-online.ro